І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 11. ЦЕНТІВ 12 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 17-го СІЧНЯ (JANUARY) 1959 TWO SECTIONS (SECTION 1) No. 11. VOL. LXVI.

КАСТРО ЗЛАГІДНЮЄ СВОЇ ПОГРОЗИ ПРОТИ З'ЄДИНЕНИХ ДЕРЖАВ

АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД ПРИСПІШУЄ ПРИЗНАЧЕННЯ НОВОГО АМБАСАДОРА ДО КУБИ

Фідель Кастро
головнокомандувач
збройних сил Куби

Мануель Уррутія
президент Куби

Гавана. — Фідель Кастро, провідник кубинських повстанців і тепер — після перемоги над режимом Батисти — головнокомандувач збройних сил Куби, виступаючи в четвер дня 15 січня ц. р., у місцевому клюбі „Ротарійс", заявив, що Куба хоче вдержувати добрі взаємини із З'єдиненими Державами Америки і що він не вірить, щоб ЗДА плянували якусь збройну інтервенцію на Кубі. Цього ж самого дня раньком, перед своїм виступом в Клюбі Ротарійс, Кастро промовляв до юрби, зібраної в гаванському Готелі Гілтона, в якому він тепер живе. Не знаючи, що між присутніми є теж багато журналістів, Кастро заатакував дуже гостро З'єдинені Держави Америки, стверджуючи, що якщо американці не добачаться, те, що сталося на Кубі, то вони можуть вислати свою морську піхоту на Кубу, але тоді у відплату згине 200,000 „ґрінґос" (зневажливе прозвище на визначення американців). Водночас із цим Кастро обвинувачував З'єдинені Держави Америки за те, що вони, мовляв, постачали режимові Батисти танки і зброю, що їх Батиста застосував у пацифікаційних акціях проти населення і в боротьбі проти повстанців. В дальшому Кастро твердив, що досі Куба насправді ніколи не була вільною і що З'єдинені Держави намагалися в невідповідний спосіб впливати на дотеперішні кубинські уряди. Тепер, після перемоги повстанців, на Кубі встановлено вже новий порядок. Що ж до „масових екзекуцій", з приводу яких піднялися в ЗДА хвиля критичних голосів, то хоч вони і численні, але їх масовими — згідно із заявою Кастра — не можна назвати. Як Америка судила воєнних злочинців після другої світової війни, так само і Куба хоче зробити порядок із своїми „воєнними злочинцями" не в порядку відплати, але справедливості. Спричинники душогубств і вбивств, зроблених за режиму Батисти, мусять понести належну кару. — Справа масових судів й екзекуцій, що відбуваються тепер на Кубі, викликала широку хвилю протестів не тільки в ЗДА, але і в інших країнах світу. У зв'язку з цим, американський уряд вирішив приспішити призначення нового амбасадора до Куби, на місце дотеперішнього амбасадора Ерла Е. Сміта, що зрезиґнував 10 січня ц. р. Державний департамент повідомив уже, що кандидатом на нового амбасадора є Філіп В. Бонсал з Ню Йорку. Щоб оминути загострення взаємин із Кубою, американський уряд відкликав кораблі з морською піхотою, які, відбуваючи свої щорічні маневри, мали зупинитися в одній із кубинських пристаней.

Фрондізі обговорюватиме справу військової й економічної допомоги

Буенос Айрес. — Арґентинський президент Артуро Фрондізі приготовив список справ, які він має обговорити під час державної візити у Вашинґтоні. До тих проблем належать справа військової й економічної допомоги, промислового постачання і виміна атомових матеріялів. Фрондізі нараджувався з членами свого кабінету та з військовими шефами, про що конферувати в столиці ЗДА. Він виїде до Вашинґтону в неділю 18-го січня, і прибуде до ЗДА у вівторок 22 січня. З ним поїде його дружина і донька та ще 7 осіб, між якими будуть міністер закордонних справ Карльос Флоріт і міністер економіки Еміліо Донато дель Корріль. Крім того будуть ще військовики та представники приватних підприємців.

Генерал Маршалл занедужав

Вашинґтон. — З Пентаґону повідомляють, що колишній шеф штабу армії, державний секретар і секретар оборони генерал Джордж С. Маршалл 15-го січня занедужав на легкий параліч, і тому треба було перевезти його до армійського шпиталю у Форті Бреґґ, Північна Каролайна. Генерал Маршалл занедужав у своєму зимовому мешканні в Пайнгирсті, Північна Кароляйна, куди негайно прибув армійський лікар, полковник Меррил Павелл, який заряди перевезти генерала до шпиталю. Полковник Павелл повідомив про недугу ген. Маршалла армійський шпиталь Волтера Ріда у Вашингтоні і генерал майора Говарда М. Снайдера, особистого лікаря през. Айзенгавера.

В АМЕРИЦІ

● Президент Айзенгавер на останній пресовій конференції в Пресовому Клюбі повторив свої слова, сказані ще в 1948-му році. Він заявив: „Я хотів би, будучи на емеритурі, робити так: сісти собі на ґанку в крісло і відповідати досхочу. А як мені захочеться працювати, тоді братися до праці".

● Колишній президент Кубинської республіки, Фульхенсіо Батиста, який досі мешкав у палаті домініканського президента, виявив собі окремий ... в місті Сіюдад Трухільйо, де замешкав разом із дружиною. Інші кубинські втікачі перебувають у ЗДА або в Европі.

● Головна Управа Ветеранів закордонних воєн ухвалила відзначити демократичного провідника в Сенаті сенатора Линдона В. Джансона Золотим Медалем, який він дістане 30-го січня у Вашингтоні.

● В Ню Йорку на 96-му році померла „Королева Маци", Реґіна Горовіц Марґаретен, директорка фірми, названої її ім'ям. До ЗДА прибула вона в 1887 році і тут заснувала фірму, що продукувала кошерні харчі і маци.

ЗАКЛИК ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС В СПРАВІ ЮВІЛЕЙНОГО 1959-го РОКУ

До Українців Америки і Канади:

Цього, 1959-го року, який тільки що почався, припадають дві великі українські річниці. Перша з них — це 250-річчя з того часу, як Великий Гетьман України Іван Мазепа із своїм союзником, шведським королем Карлом XII, виступив до одвертої боротьби з Москвою за визволення України та відновлення української державної суверенности. З нагоди цих роковин Український Конгресовий Комітет Америки та створений з його ініціятиви Ювілейний Комітет Мазепи проголосила 1959-ий рік Ювілейним Роком Мазепи.

Друга велика річниця — це 40-річчя здійснення Великої Ідеї Мазепи, у проголошенні злуки всіх українських земель в одній, ні в. д кого незалежній суверенній і соборній Українській Державі 22-го січня 1919-го року.

Ці дві великі річниці, віддалені одна від одної понад 200 років, мають між собою тісний ідейний та історичний зв'язок. Обидві ці річниці відзначимо ми і вся українська спільнота у вільному світі відповідними імпрезами та відповідною діяльністю.

Ми, українці в Америці і Канаді, маємо до цього ще одну, таку ювілейну причину. В цьому бо 1959-му році, в День Батька своєї країни Юрія Вашингтона, 22-го лютого, сповняться 65 років з того часу, як на американському континенті вперше піднесено, поруч зоряного американського прапора, синьо-жовтий український прапор і відспівано, крім американського гимну, також український національний гимн: „Ще не вмерла Україна!". Сталося це з нагоди та під час установчих зборів Українського Народного Союзу, найстаршої та найбільшої української організації у вільному світі, яка за час свого 65-літнього існування, крім великих забезпеченевих користей для всіх членів, дала поважний вклад у розвиток, розбудову і закріплення Америки й Канади в дусі великих ідей Вашингтона, яка дала й дає свій вклад і свою допомогу Українському Народові в його змаганнях за здійснення Великої Ідеї Мазепи в її оформленні з 22-го січня 1919-го року.

Тим то Український Народній Союз цілком заслужив на те, щоб у цей Ювілейний Мазепинський Рік і в 40-річчя здійснення Української Соборности відзначити і його 65-літні роковини, як організації, що від початків свого існування була і залишилася на американському континенті виразником та заступником ідеї української державної незалежности і соборности.

Тому закликаємо всі Відділи і всіх членів Українського Народного Союзу, щоб вони, активно включаючись у відзначення роковин Мазепи і Акту Злуки, поробили в своїх громадах також всі потрібні заходи для відповідного відзначення 65-ліття Українського Народного Союзу. Заповідаючи наперед, що з нагоди цього ювілею УНСоюзу буде своєчасно проголошена відповідна організаційна кампанія, закликаємо всі Відділи і всіх членів УНСоюзу, щоб вони вже тепер робили відповідні заходи для посилення організаційної праці, бо, приєднуючи тисячі нових членів до УНСоюзу, ми не тільки найкраще відзначимо 65-ліття нашої організації, але й створимо ще ліпші передумови нашої допомоги Українському Народові, щоб він здійснив ідею свого Великого Гетьмана Мазепи і діждався за словами Пророка і Патрона УНСоюзу, Тараса Шевченка, „праведного закону Вашингтона".

До наших спільних зусиль і змагань до цієї великої мети в рямках Українського Національного Союзу закликаємо в цьому ювілейному році всіх тих наших американських і канадійських співгромадян українського роду, що ще досі в наші організаційні рамці не включились.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ: Дмитро Галичин — гол. предсідник, Йосип Лисогір — заст. гол. предс., Анна Герман — заступниця гол. предс., Ярослав Падох — гол. секретар, Роман Слободян — гол. касир.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ: Володимир Коссар, Володимир Галан, Степан Куропась, Петро Кучма, Петро Пуцило.

ГОЛОВНА РАДА: Богдан Зорич, Дмитро Шмагала, Іван Кокольський, Тарас Шпікула, Іван Одежинський, Василь Гузар, Анна Чопик, Андрій Джулл, Олена Штогрин, Володимир Дідик, Микола Давискиба, Ярослав Гук.

ЗДА не видадуть колишнього хорватського міністра комуністичній Югославії

Лос Анджелес, Каліфорнія. — Комісар ЗДА Теодор Гоке вирішив 15-го січня, що немає причин до того, щоб видати комуністичній Югославії 57-річного колишнього міністра внутрішніх справ хорватського уряду Павеліча — Андрія Артуковича. Уряд Тіта домагався видачі Артуковича від 1951 року, оскаржуючи його в тому, що він є спричинником смерти численних сербо-хорватських громадян під час другої світової війни, коли існувала незалежна Хорватія з ласки Гітлера. Комісар Гоке вирішив, що немає доказів на те, що Артукович провинився проти законів Югославії, і стверджує, що ті злочини, які уряд Тіта закидає Артуковичеві, є „провинами політичного характеру", за які ніхто не видається чужим урядам. Артуковичеві вдалося по другій світовій війні приїхати під іншим, прибраним ім'ям до ЗДА, де він працював у свого брата, який є будівельним контрактором. Комісар Гоке у своєму умотивуванні вироку звернув увагу і на те, що в справі Артуковича діють також і релігійні моменти. Артукович і уряд Павеліча — це римо-католики, а серби, проти яких боролися хорвати в другій війні, — це православні.

В 1958 році було 5,995 випадків полійо

Вашингтон. — Уряд Публічного Здоров'я повідомляє, що в минулому 1958 році в ЗДА було 5,995 випадків занедужань на полійо, майже таке саме число як в 1957 році, коли на цю жахливу недугу хворувало 5,893 особи. Уряд Публічного Здоров'я підкреслює, що число занедужань на полійо постійно зменшується, від коли почали щепити вакциною д-ра Солка. В 1956 р. на полійо хворувало 15,400 осіб. В 1958 р. 51% хворих мав паралітичне полійо, а в 1957 р. на паралітичне полійо хворіло тільки 37% із всіх недужих. Уряд Здоров'я пригадує, що надходить час, коли треба почати щепити діти і всіх нещеплених у віці до 40 року життя вакциною д-ра Солка, щоб зробити їх відпорними на занедужання на полійо.

У Франції відкрито новий парлямент

Париж. — З великою парадою відкрито у Франції в четвер 15 ц. м. перший парлямент 5-ої Французької Республіки. В обох палатах парляменту вислухано стоячки звернення президента Шарля де Голя, після якого прем'єр Мішель Дебре виголосив довгу деклярацію уряду про його політичні й господарські пляни. Найбільше уваги притягнув той зворот у зверненні де Голя, який говорив про Альжир. Де Голь ствердив, що політична розв'язка проблеми Альжиру може прийти тільки „внаслідку голосування". — Французька й закордонна преса дуже різно коментує той неясний зворот. Зате Дебре потвердив, що провідники мусульманських націоналістів в Альжирі можуть дістати гарантії особистої недоторканости, якщо прибули б до Парижу для переговорення перемир'я. Закордонні обсерватори схильні добачувати в новопроголошеній акнестії для альжирських повстанців прелюдію до нових зусиль першого уряду 5-ої Республіки осягнути з мусульманськими націоналістами перемир'я. Член уряду Андре Мальро, запитаний закордонними журналістами на обіді з ними, чи правдиві поголоски про закулісові переговори про перемир'я, відповів: „Відколи ведуться війни, завжди є переговори про перемир'я".

В Іраку прикорочують комуністичні впливи

Баґдад. Прем'єр Іраку ген. Абдуль Карім ель-Кассем обмежив свободу рухів так зв. народної міліції, яка разом з Спілкою студентів становить ліву парамілітарну організацію, що була призбіжищем для комуністів, які через неї дістали в руки зброю. Народна міліція постала безпосередньо після минулорічної збройної революції в Іраку і вона підтримала режим Карім ель-Кассема, намагаючись водночас захопити в свої руки якнайбільше влади. Маючи зброю, міліція переводила порахунки комуністів із своїми противниками, вирешту вала антикомуністів та поглиблювала хаос в країні. Надалі народна міліція втрачає право самовільного арештування та може діяти взагалі тільки під керівництвом та контролею реґулярної армії. Розпорядок прем'єра в тій справі починається від проєславлювання „заслуг" міліції, але насправді є сильним ударом по її дотеперішніх правах. Дехто з оптимістів думає, що Карім ель-Кассем започаткував цим розпорядком курс прикорочування комуністичних впливів, які стали такі сильні, що погрожують повною комунізацією Іраку.

Архиєп. Макаріос сподівається вернутись на Кипр

Атени. — Архиєпископ Макаріос, релігійний і політичний лідер кипрських греків, який від 16-го листопада м. р. перебуває в Ню Йорку у зв'язку з сесією Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, має в найближчих днях вернутися до Атен. Він відлетів в минулу середу з Ню Йорку спершу до Швайцарії. Перед своїм від'їздом з Ню Йорку він заявив, що сподівається дістати небавком від англійського уряду згоду на поворот на Кипр, куди йому заборонено вертатися, коли випустили його на волю після інтернування на далекому острівці на Індійському океані. Макаріос жалувався, що англійський уряд не проявляє того зрозуміння і доброї волі, які існують в кипрських греків щодо замирення. Грецька революційна організація на Кипрі ЕОКА проголосила в навечер'я Різдва Христового „тимчасове перемир'я". Англійський губернатор Гю Фут проголосив у відповідь частинну амнестію та видав заклик до грецьких революціонерів, щоб вони тимчасове перемир'я перетворили в тривкий мир, який став би найкращою передумовою для політичної розв'язки проблеми, узгідненої за зеленим столом між Англією, Грецією і Туреччиною та представниками греків і турків з самого Кипру.

В Індії з парадою приймають Тіта

Ню Делі. — В минулу середу 14 січня ц. р. вітали югославського диктатора в столиці Індії з усіми парадами, притаманними прийняттям голів чужих держав. На летовище вийшли на зустріч Тітові не тільки прем'єр Джавагарлал Неру, але й президент Індії д-р Расидра Прасад та всі члени індійського уряду. На вечірньому бенкеті, що його видано в честь Тіта, цей останній одверто говорив про кампанію, яку проти Югославії ведуть Москва та передусім Пейпінґ. Тіто представляв себе, як оптиміста щодо зиглядів на тривкий світовий мир, але перестерігав, що такий мир залежить передусім від того, щоби чужі держави не втручались до внутрішніх справ інших держав. Тіто не скривав, що він думає передусім про власну Югославію та про Совєти і про комуністичний Китай, коли говорить про потребу, щоб у взаєминах між великими і малими країнами припинилось недовір'я. Зате Неру — і пізніше індійський президент Прасад — прославляв югославсько-індійську приязнь. Закордонні обсерватори в Ню Делі стверджують одностайно, що головною спільною турботою, яка тепер пов'язує Індію і Югославію, є роля комуністичного Китаю як „світового передовика" у сталінізмі, однаково в закордонній політиці, як у внутрішніх експериментах. Тіто далі солідаризується з Совєтами в численних точках їх закордонної політики, але раз-у-раз підкреслює конечність суверенности малих держав, яким Москва ні Пейпінґ не диктували б своєї волі.

В Дітройті помер Г. Ґабода, надійний молодий американсько-український діяч

Дітройт (Н-вич). — Несподівано у вівторок 13 ц. м. помер тут у віці 41 року Григорій Ґабода. Він провадив кожної неділі українську радіогодину в Лівінґстоні коло Віндзору, а від грудня 1958 також і другу, в Понтіяку б. Дітройту, яку перейняв від др. Шустакевича. Покійний вродився в Канаді з батьків карпатоукраїнців, які вислали його перед другою світовою війною вчитися в Карпатській Україні (тоді ЧСР), де він пробув кілька років. Покійний був відданий справам української культури, яку фанатично любив. Своїми культурними і цікавими акціями здобув собі симпатію в широких колах українського тутешнього громадянства. Помер у шпиталі на серце, в два тижні після перенесеної атаки, з якої, як здавалося, вийшов щасливо, почуваючись зовсім добре. Покійний залишив дружину Марію і двоє діточок, Галю і Михася, які вчились теж у школі українознавства.

Похорони відбудуться в суботу, в 9 год. ранку, з похоронного заведення п. Буґая на Лейквю Семетері в Сарнія, Онт., де живуть батьки його дружини. — Вістка про смерть цього молодого, надійного культурного працівника, розійшлась миттю по місті, викликаючи загальний жаль серед українських громадян.

МІКОЯН ПРОДОВЖУЄ СПІВІСНУВАЛЬНУ ПРОПАҐАНДУ НА ТЕРЕНІ ОН

ЗАПЕВНЯЄ ПРО „СВОБОДУ" ДЛЯ ВСІХ КУЛЬТУР В СССР і ПРО „ЩАСТЯ" МАДЯРСЬКОГО НАРОДУ

Об'єднані Нації. — Совєтський Союз завжди був миролюбний і вживав та вживатиме всіх зусиль, щоб завести у світі тривкий мир, а тільки не хоче піддатися „диктатові", що його хоче йому накинути Америка; Совєти хочуть „співіснування", але всі їх „конструктивні" пропозиції є відкидувані Заходом; пропозиція Совєтів у справі Німеччини — знаменита, ніякої кращої ніколи Совєти не чули — на Мадярщині панує щастя і вдоволення, а в Совєтах всі народи мають повну волю і свободу для необмеженого розвитку своєї культури та плекання національних питоменностей. — Такий був головний тенор і основний зміст довгої пресової конференції, яку Анастас Мікоян перевів в будинку Об'єднаних Націй на запрошення Спілки кореспондентів Об'єднаних Націй; вона відбулася в минулий четвер 15 ц. м. під головуванням совєтського представника в ОН Аркадія Соболєва. Щодо бойкоту Совєтами Комісії Об'єднаних Націй для сферичного простору, то Мікоян заявив, що єдиною причиною цього є „диктат", що його хочуть накинути Совєтам великі західні держави, перевівши такий склад тієї Комісії, який нібито майоризує Совєтський Союз. Мікоян заперечив, наче б жидам, їх вірі і культурі діялась будь-яка кривда в Совєтах. Жиди, мовляв, мають повну свободу плекання своєї культури, але більшість жидів користується московською мовою і приймає активну участь в творенні московської культури. Коли ж Мікоянові назвали за іменем слідвидованих жидівських письменників, то він просто відповів, що нічого про це не знає. До Англії не вибирається з відвідинами, бо мусить поспішати назад до Москви, щоб бути там на кілька днів перед початком 21-го конґресу Компартії.

До альжирських націоналістів Мікоян ставиться з найбільшою „симпатією", як і до арабського націоналізму, бо Совєтський Союз є проти „колоніялізму". Війни большевики не хочуть і будуть „всією силою" продовжувати заходи, щоб до війни не допустити, але вони мусять бути „обережні і чуйні" з уваги на американські закордонні бази та перегони у зброєнні. Існують всі дані, щоб договоритись про припинення атомових досвідів, але Совєти не можуть погодитись на „диктат", що його хочуть встановити Америка і Англія відповідним складом міжнародної контрольної комісії. Американські фінансисти запевнили Мікояна (казав він) про свої миролюбні переконання і бажання міжнародного роззброєння, але вони — Волл стріт — продовжують зброєння і не потверджують ділами своїх слів. На Мадярщині панує тепер спокій, лад, добробут, люди вдоволені і щасливі. Тому нема сенсу висилати туди будь-які комісії від Об'єднаних Націй. Зрештою, це справа мадярського уряду, чи він хоче, чи не хоче, впускати такі комісії. — Через ніч не можна перейти від холодної війни, що позначається заявами „нєт" до співіснування, яке висловлювалось би заявами „да", але в тому напрямку веде розвиток подій. — Совєти і комунізм не хочуть силою валити капіталістичного ладу, який впаде тоді, коли народи в капіталістичних країнах будуть не вдоволені. Але Совєти не хочуть теж, щоб капіталізм втручався у внутрішні справи комуністичних країв. Совєти хочуть „співіснування" і „мирного суперництва". Американцям живеться краще, ніж громадянам в Совєтах і Америці не буде ніякого лиха з того, коли підвищиться життєва стопа підсовєтських громадян. Совєтська пропозиція щодо Німеччини була з „знаменита" і кращої за неї Совєти не чули. Мікоян признав, що він бачив в Америці докази свободи громадян у відношенні до американського уряду, але він не погоджується, що доброю річчю є „свобода для хуліґанів", які ображують прибувших сюди закордонних гостей. Зрештою, він признав, що ті демонстранти — це тільки дріб американського населення . . .

Мікоян мав окремо зустріч в одному з нюйоркських готелів з представниками жидів, які прийшли на розмову під проводом кол. сенатора Герберта Лімана. Після тієї конференції Ліман оприлюднив заяву, що Мікоян запевнив жидів, що совєтський уряд не дума депортувати жидів примусово з цілого Совєтського Союзу до Біробіджану.

Радіо Визволення передає статтю сен. Гомфрі

Ню Йорк. — Радіо Визволення повідомило, що воно передасть до СССР статтю сенатора Гюберта Г. Гомфрі, яку він був написав для органу уряду СССР, щоденника „Ізвестій" ще 5-го грудня 1958 року, це значить чотири дні після того, як сенатор був на розмові з совєтським прем'єром Нікітою С. Хрущовим. Цієї статті не хотіли надрукувати в Москві, хоч сенатор Гомфрі писав в ній те, чого нібито бажає СССР, — про те, що американський нарід робить все можливе, щоб не дійшло до війни в світі. Радіо Визволення, — це „голос колишніх совєтських громадян", воно надає свої авдиції 18 мовами.

У СВІТІ

● Данський уряд відмовився давати надалі стипендії альжирським студентам, діставши відомості, що ті студенти, здебільша альжирські націоналісти, які стоять у зв'язку з повстанським рухом проти Франції. Данські студенти запротестували проти тієї постанови уряду, що не хоче наражуватись Франції.

● 79-річний колишній прем'єр і міністер фінансів Вільного Китаю Г. Г. Кунґ, який тепер постійно перебуває в Ню Йорку, подав до суду скаргу проти китайської газети в Гонґ Конґу, яка своїми двома статтями принесла шкоду його доброму імені й підірвала йому грошевий кредит.

● В японській пресі найбільше місця на перших сторінках займають вістки, зв'язані з вінчанням наступника престолу Акігіто з студенткою Міхіко Шода, дочкою багатого власника млинів. Шлюб відбудеться в травні ц. р. Наречена бере тепер систематичні „лекції" двірської етикети, історії цісарської родини та прерізних подробиць, що їх мусить знати, як дружина майбутнього володаря Японії. Сотні молодих японок виявили працю свого працедавцям, пригото вляючись до вінчання в той самий день, що й княжа пара.

● У Токіо створено окрему поліцію для поборювання злочинности підлітків. Членами цієї поліції є виключно жінки вдови, які мають власні діти. Їхній вишкіл охоплює також психологію дітвори і педагогіку. Кажуть, що ця поліційна формація має надзвичайні успіхи в боротьбі з злочинністю молоді.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25
В Джерзі Ситі і закордоном:		Jersey City and Foreign Rates:	
На рік	$ 14.00	One year	$ 14.00
На пів року	7.50	Six months	7.50
На три місяці	4.00	Three months	4.00

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НІМЕЧЧИНА, СХІД І ЗАХІД

Всупереч раз-у-раз повторюваним офіційним нахвалянням Совєтів, що вони нікого не бояться і що, зокрема, кожна нова воєнна авантура відродженого німецького мілітаризму скінчиться знову його катастрофою, поважну ролю в совєтській післявоєнній політиці супроти Німеччини грає — страх. Німці розбили царську Росію в першій світовій війні і німці були б розбили большевицьку Росію в останній війні, якби не злочинна нацистська політика на окупованих землях і не допомога, що її большевики дістали від Америки. „Чудо" економічного відродження Західньої Німеччини, включення її в політичну систему західнього бльоку Північно-Атлантійського пакту та зріст її міжнародної поваги ще більше настрашили кремлівських володарів, як одна з найбільших перешкод і перепон у їхніх плянах заволодіти над світом. Крім того, вони утотожнюють образ об'єднаної і союзної з Заходом Німеччини з тим німецьким мілітаризмом і імперіялізмом, який протягом чвертьсторіччя двічі смертельно загрозив московській суперматії на Сході Европи.

Але німецький мілітаризм і імперіялізм далися взнаки у ще більшій мірі Франції, та може Бельгії і Данії, ніж Росії. Від 1870 до 1940 року Німеччина тричі неспровокована робила наїзди на Францію, за кожним разом спустошуючи її матеріяльно та принижуючи морально. Бельгія, а в останній війні також Голляндія, становили шлях, яким маршували німецькі дивізії до Атлантійського океану. Данія грала ролю випадової бази проти Англії і Норвегії. Коли ж тепер усі названі країни цілком замирилися з Німеччиною і з ворогів стали її союзниками в одному військовому оборонному бльоці, то це наслідок прийняття ними і Совєтами — як сформулював на своїй останній пресовій конференції державний секретар Джан Фостер Доллес — двох взаємосуперечних політичних філософій. Політична філософія Москви така ж стара, як історія її імперіялізму: вона базується на озброєному п'ястуку, на насильстві, на обмеженнях, репресіях, заборонах. Тому Совєти хочуть бачити Німеччину поділеною, ізольованою, роззброєною і невтралізованою. Щоб відділити себе від Німеччини якмога ширшою смугою, яка грала б ролю оборонного щиту і першої фронтової лінії, вони підпорядкували собі Польщу, пересунувши її західні границі під Берлін, і створили ще другого залежного від себе сателіта — Східню Німеччину. В обох цих країнах стоять могутні совєтські армії. А третім сателітом стала на південь від Німеччини Чехо-Словаччина. Совєти намагаються зберегти такий стан якнайдовше, а то й поліпшити його через включення західнього Берліну до Східньої Німеччини й викинення звідтіль західніх ґарнізонів. І тому вони й слухати не хочуть про вільні вибори в цілій Німеччині, розуміючи, що тоді протягом ночі зникне комуністична влада в Східній Німеччині і відпаде арґумент, який дозволяє втримувати в Польщі совєтські війська, ніби для забезпечення шляхів сполуки між СССР і Німеччиною.

Західня філософ'я — за термінологією Доллеса — зовсім інша. Вона поручає переродження німецької психіки та переставлення німецького способу думання на інші рейки через тісне пов'язання Німеччини з вільним світом. Внаслідку цього постали Сталево-Вугільна спільнота, Спільний господарський ринок, Евратом, приналежність Західньої Німеччини до НАТО. Доллес признав рацію західньо-німецькому канцлерові Аденауерові, що совєтський проєкт „мирового договору" з Німеччиною, який ґарантує її поділ, ізольованість і безборонність, є „брутальний". А від себе додав, що, крім брутальности, цей проєкт відзначається ще „глупотою", бо насправді не може бути здійснений, на довшу мету цілком нереальний і надзвичайно небезпечний, як цілком певне джерело перманентного ферменту і плекання мрій про помсту. І тут державний секретар пригадав долю Версальського трактату, опертого також на принципі сили супроти Німеччини: Після короткого періоду Веймарської республіки наступив період гітлеризму, що приніс катастрофу для світового миру. Доллес виключає, щоб 70-мільйонову націю в центрі Европи з прикметними рисами тугої німецької вдачі можна було втримати в тих шорах, які хочуть на неї накласти большевики. І тому це в очах Доллеса брутально і глупо.

Кожне перетягнення струни в усіх справах, а тим паче в політиці — мститься. Ультимативна нота Хрущова з 27 листопада мин. року про перетворення західнього Берліну у „вільне місто" була таким перетягненням струни. Мікоян намагається направити цю совєтську помилку, не відступаючи ні трішки від суті політики насильства супроти Німеччини. Доллес хоче відібрати Москві арґумент німецької загрози ґарантіями проти німецького мілітаризму, але Москва не визнає інших ґарантій, як за власними рецептами. На дальшу мету вона мусить у цьому програти.

ЩЕ ОДНА КОНЦЕПЦІЯ „ЄДИНОГО ФРОНТУ" З РОСІЙСЬКОЮ ЕМІҐРАЦІЄЮ

В російському часописі „Русская Мысль", що виходить у Парижі, в числі з 30 жовтня м. р. появилася стаття якогось В. Ґромбчевського (видатного польського політика, як відмічено в примітці від редакції) п. н. „Про взаємини між російськими і неросійськими еміґраціями".

У своїй статті автор аналізує сучасну ситуацію, чи як він це називає „холодну війну", у взаєминах між російською еміґрацією й еміґраціями не-російських народів і, виходячи з цієї аналізи, пробує знайти шлях для об'єднання їх в одному антибольшевицькому фронті.

Політичну еміґрацію з СССР розподіляє Ґромбчевський на російську (великоруську) еміґрацію, з якою йдуть разом відщепенці від національних еміґрацій і, з другого боку, на не-російські групи, об'єднані на базі національности, такі, як туркестанці, кавказці, українці й ін. Перші, російські еміґранти, обстоюють погляд, що єдність російської держави мусить бути збережена, другі — вимагають створення своїх власних національних держав.

Ця розбіжність у поглядах на майбутнє „російської імперії" є — на думку Ґромбчевського — причиною холодної війни, що існує між обидвома групами і виключає можливість скоординованої боротьби проти спільного ворога — комуністичного режиму в СССР і світового комунізму взагалі. Виявляється це в тому, що обидві групи обвинувачують одна одну в саботуванні антикомуністичної боротьби, і тут Ґромбчевський виявляє свою дивну необізнаність із дійсним станом речей, що можна хіба пояснити його намаганням спростити проблему і поставити обидві сторони на рівних дошках. Бо, якщо й відповідає правді, що російська еміґрація не дуже квапиться виступати проти основних тенденцій імперіялізму, здійснюваних совєт. режимом, і здебільша санкціонує совєтську політику централізації та придушування всяких сепаратистичних рухів, то вже цілковитою нісенітницею є твердження Ґромбчевського, що не-російські еміґрації „воліють мати справу з совєтським режимом, ніж з білим (російським) антикомуністичним рухом". Такого абсурдного закиду вбік не-російських національних еміґрацій не висловляли досі, оскільки нам відомо, навіть найбільш чорносотенні російські кола.

Так само спірним, а то й абсурдним є дальше твердження Ґромбчевського, що у внутрішній боротьбі між еміґраціями обидвом сторонам — і росіянам і не-росіянам — сприяють, а то й активно їх підтримують різні комуністичні аґенції та совєтські поплентачі. Моральна підтримка совєтського комуністичного режиму для російської еміґрації в її спротиві здійсненню „ворожих плянів розподілу Росії" евідентна, і має рацію Ґромбчевський, коли каже, що на совєтську вудку йдуть російські антибольшевики, погоджуючись або на співпрацю в підривних комуністичних аґенціях, або на поворот „на родіну". Але нічого рівнорядного в цьому відношенні Ґромбчевський не зміг сказати про не-російські національні еміґрації. Його твердження, що „совєтська пропаґанда намагається переконати націоналістів, що тільки ленінській національній політиці неросійські народи СССР завдячують бурхливий розвиток їхніх республік й урівноправнення з іншими членами СССР", ні в якому випадку не можна вважати за доказ посилення совєтської диверсії в рядах націоналістичної еміґрації, як це він підкреслює двічі у своїй статті.

Поставивши на одну дошку російських і не-російських антикомуністів і договорившись у висліді до того, що всяка еміґрація, чи то російська чи не-російська, стає безпотрібним тягарем для вільного світу в його боротьбі проти комунізму і знаряддям совєтських аґенцій, що оперують у вільному світі, польський політик Ґромбчевський ставить питання: чи можливе ділове порозуміння між еміґрантськими антибольшевицькими групами, і в дальшій частині своєї статті намагається дати відповідь на нього, базуючися нібито на реалістичному підході до проблеми.

Все ж таки, не зважаючи на споводний „реалізм", міркування Ґромбчевського йдуть у чисто теоретичному напрямку. Справа збереження цілости чи розподіл „російської імперії" для нього є чисто академічним питанням, бо, мовляв, під сучасну пору, з постанням совєтсько-китайсько-сателітного бльоку і з пересуненням зон совєтського впливу, немає вже „безпосередньої загрози „комуністичного оточення" для окраїнних совєтських республік, що їх він визначає назвами столиць цих країн: Ташкент, Баку, Тбілісі, Київ. Втратила, на думку Ґромбчевського, своє значення також і загальна політична позиція Совєтського Союзу, який передає поволі в користь червоного Китаю ролю „монополістичного контролера світової комуністичної думки". Добачає Ґромбчевський теж великі зміни у відношенні сил поміж росіянами і не-росіянами в самій комуністичній партії Совєтського Союзу, яке, мовляв, протягом останніх 20 років змінилося із 5 до 4 на 5 до 16 в користь не-російських комуністів. Тому, на його думку, немає вже підстав говорити виключно про „російський комунізм", і твердити за Бердяєвим та іншими дослідниками, що большевизм і комунізм — чисто російський продукт. Змінилися нарешті, згідно з дальшими міркуваннями Ґромбчевського, і тенденції російського імперіялізму не тільки в Азії, але й в Европі, де, наприклад, Кремль сьогодні воліє підтримувати ... історичні права Польщі на Заході, замість добиватися порозуміння з Німеччиною коштом Польщі.

Усі ці свої твердження висловив Ґромбчевський з різними застереженнями, мовляв, згадані ним явища є початком довгих процесів, які виявляться повніше щойно в майбутньому, але все ж таки на підставі цих своїх здогадів робить досить несподіваний висновок, що основні причини, які ділили досі антибольшевицькі еміґрації, відіграють тепер другорядну ролю, і тому доконечним є припинення внутрішньої боротьби між еміґраційними групами й відкинення всіх вузьконаціоналістичних амбіцій та аспі-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Любомир О. Ортинський

„ДИПЛОМАТІЯ" УССР В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ

У 13-ій сесії Генеральної Асамблеї ОН, що закінчилася в другій половині грудня 1958 р., брала участь делеґація Української ССР, в склад якої, крім постійного представника при ОН в Ню Йорку П. Удовиченка і секретаря постійного представництва І. Г. Неклесси та міністра закордонних справ УССР Л. Паламарчука, входили ще: В. Братусь, М. Тищенко, М. Підтиченко, Л. Дмитерко, В. Русин, А. Бойко і, в характері радників делеґації: М. Поляниченко, В. Кирилюк, Ю. Мацейко, Ю. Хільчицький та ін.

На відміну від попередніх сесій, представники „суверенної" не виливали вже помий на українську еміґрацію, але, ставши самі на захист ... націоналізму і національно-визвольних змагань, на жаль — не свого народу, займали становище „від імени українського народу" до справи Кипру і інших колоніяльних країн. В обох виступах речники УССР навіть не заікнулися, відчитуючи подиктовані їм Москвою тексти промов, в яких протестували проти „придушування національно-визвольних рухів народів", домагались для них права на самовизначення, засуджували експлуатацію. Треба признати, що в деяких випадках навіть говорили до речі, і, якби свої арґументи адресували до властивого експлуататора і колонізатора — Москви, мали б повну рацію.

Співчуває Кипрові, а забуває за Україну

Тим часом письменник В. Братусь, що виступав у Політичному комітеті ОН 1 грудня 1958 р., говорив: „Український народ з великим співчуттям поділяє прагнення населення Кипру до самовизначення. Тому делеґація Української ССР наполегливо підтримує національну вимогу кипріотів і вважає, що є тільки один шлях справедливого розв'язання кипрської проблеми — ліквідація ганебного колоніяльного режиму і надання народові Кипру його законного права на самовизначення". Справді було б добре, якби письменник і делеґат УССР на сесію ОН мав стільки відчувань і любови навіть до далеких кипріотів. Але треба дивуватись, що цей літерат і дипломат не бачить стократ жорстокішого поневолення свого рідного народу, толерує та ще й вислуговується перед ганебним колоніяльним режимом Москви. І треба подивляти цинізм цього „українського" дипломата, що в той час, коли прагнення українського народу до самовизначення тавровані Москвою і ним самим як зрада, реакція і т. п., він виступає на захист тих же прав для далеких кипріотів.

Все точно ... як в під'яремній Україні

Тоді, коли письменник Братусь тільки спробував вскочити у „високу політику" і задовольнився, чи його задовольнили, загальним апелем до совісти світу, професіонал і постійний представник УССР при його постійному представництві в Ню Йорку, І. Г. Неклесса, пішов у деталі і дав аналізу колоніялізму та психіки колонізаторів, що знаменито пасувала до російського імперіялізму в Україні. І так, виступаючи на Четвертому комітеті ОН, присвяченому питанням несамоврядних територій, Неклесса сказав: „... Одним із найважливіших історичних процесів сучасної епохи є визволення народів колоній від колоніяльного панування ... Правлячі кола колоніяльних держав усіма заходами намагаються придушити національно-визвольний рух народів колоній, докладають очайдушних зусиль, щоб затримати остаточний розпад віджилої колоніяльної системи ... Колоніяльні держави аж ніяк не схильні розлучитися з старими методами „керівництва" колоніями ... Факти показують, що колоніяльні держави, як і раніше, експлуатують колонії і дістають від них величезні економічні вигоди на шкоду господарству колоній і добробуту їх мешканців ... З питанням про освіту зв'язані питання про так звану колоніяльну „еліту", вихованню і розвиткові якої за останній час приділяється дуже багато уваги. Ця колоніяльна „еліта" мислиться як певна група місцевої інтеліґенції, вихована в дусі відданости колоніялізмові".

Знаменита аналіза сучасного стану в Україні! А зокрема той пасус про місцеву „еліту", що то вихована в дусі відданости колоніялізмові стає на перешкоді поневоленим народам здобути повну свободу. Сказане Наклессою — неначе взяте з власної біографії цього з волі Москви „українського дипломата". Щоб так влучно схопити суть справи, не вистачає студій, треба той стан пережити. Цього дізнав і дізнає Неклесса і цілий ряд йому подібних хальченків, коротченків, паламарчуків і т. д.

Виступ Братуся і Неклесси на форумі комісій Об'єднаних Націй, на жаль, не знайшов належної оцінки збоку представників інших народів. А як же легко їм було здемаскувати забріханість речників УССР, відвернути роблені ними оскарження і запитатись їх про ситуацію в Україні! Аж напрошувалось застосувати до них характеристику про „виховану в дусі відданости колоніялізмові" еліту. Але так не сталося, бо в колах західніх і невтральних представників в ОН панує, до речі помилкове переконання, що іґнорування пропаґандивних виступів московських сателітів є найкраще, що на потребу.

ПЛЯНУЮТЬ ЗБУДУВАТИ АМЕРИКАНСЬКУ СТАЦІЮ В КОСМІЧНИХ ПРОСТОРАХ

Вашингтон. — Група науковців - фахівців від космічних просторів подала звіт конґресовій комісії, в якому передбачає, що через три-п'ять років ЗДА матимуть вибудовану стацію в космічних просторах, яка має бути зупинкою під час летів із Землі до Місяця і до інших сусідніх плянет. У звіті говориться про те, що ЗДА мусять видобувати таку стацію вже в найближчому часі, коли досить велику горішню частину ракети можна буде вмістити на верщок міжконтинентальної балістичної керованої ракети. Департ. оборони вже замовив таку ракету, яку можна буде дати наверху далекосяжної ракети „Атлас". Цією ракетою можна буде послуговуватися за 3-5 років. Д-р Вернер фон Бравн давно домагався будувати таку ракету.

ЦЕНТР СХІДНЬО-ЦЕНТРАЛЬНО-ЕВРОПЕЙСЬКИХ СТУДІЙ ПРИ УНІВЕРСИТЕТІ В КЛІВЛЕНДІ

Завдяки стараннням д-ра Михайла С. Папа, професора східньо-европейської історії і політики в John Carroll University в Клівленді і студента історії економії Адріяна Кармазина, засновано 8 жовтня 1958 року, при факультеті історії і політичних наук, Центр Східньо-Центрально-Европейських Студій. Ціллю Центру є ознайомлення студентів з ідеологічними, соціяльними, політичними, економічними та релігійними проблемами, які існують в Совєтському Союзі, а також у його сателітах.

Що така праця в одному з більших університетів Америки є великим досягненням поневолених народів — річ самозрозуміла. Д-р Пап (вісім років був професором в University of Notre Dame) провадить невгамовану роботу на користь української справи. Д-р Пап має за собою багато опублікованих праць в академічних журналах і книжках. Тут згадаю лише кілька: „The Ukrainian Problem" в книжці "The Soviet Imperialism," The University of Notre Dame Press, Indiana; "The Soviet Colonial Practices," в книжці "The Idea of Colonialism," Praeger & Co., видана заходами University of Pennsylvania, і "The Soviet Difficulties in the Ukraine," в „Review of Politics", University of Notre Dame Press. Крім цього д-р Пап був одним із свідків під час переслухування у Конґресі про важливість нав'язання дипломатичних зв'язків із Україною і Білоруссю.

Переїхавши до Клівленду, Огайо, д-р Пап не припинив своєї наукової праці. По зібранні 113 підписів, студентом Адріяном Кармазином на потребу створення Центру Східньо-Центрально - Европейських Студій, після затвердження його головою факультету історії і політичних наук та адміністрацією університету, все керівництво цим Центром було передане в руки д-ра Папа.

Як подала університетська газета The Carroll News з 7-ого листопада, Центр Східньо- Центрально- Европейських Студій нараховує 123 звичайних (студенти) і 17 почесних (професори) членів.

На осінній семестер було заплянований 7 доповідей. Пересічна участь студентів в доповідях становила приблизно 80 осіб, не вчисляючи частих відвідин професорів.

Перша доповідь відбулася 16 жовтня на тему „Ідеологія російського комунізму". В цій доповіді д-р Пап підкреслив відношення між царським та комуністичним ідеологічним імперіялізмом Росії і зазначив, що російський комунізм загрожує західньому світові в такій самій мірі, як загрожував Україні, Білорусі, Грузії, Азербайджанові, Литві, Латвії, Естонії і іншим країнам перед їх поневоленням.

Друга доповідь д-ра Папа відбулася 30 жовтня, на тему „Дві революції 1917 року: большевицька в Росії і національна на не-російських територіях". Тут д-р Пап зазначив, що першим сателітом червоної Росії стала Україна, яка провадить донині затяжну боротьбу з російським комунізмом. Перейшовши історію Української Національної Революції, д-р Пап підкреслив методи Москви у відношенні до Польщі, Фінляндії, Латвії, Литви, Естонії, Білоруси і Закавказзя.

Третя доповідь д-ра Припика, професора історії і симпатика поневолених народів, на тему „Совєтський Союз і проблема національностей в Юґославії", відбулася 6 листопада. Д-р Припик підкреслив, що теперішня Юґославія є „другим" Совєтським Союзом, бо як і в СССР, в Юґославії існує поневолення народів одним із сильніших народів.

Чергову доповідь виголосив д-р Белті Шах Гіліні, член делеґації Індії в Об'єднаних Націях, а тепер надзвичайний професор індійської історії в згаданому університеті в Клівленді. Д-р Гіліні підкреслив, що Індія не є невтральною державою, а є державою, яка дбає передусім про свої загальні інтереси. Д-р Гіліні твердив, що Індія під час Корейського конфлікту доставила найбільший після ЗДА контингент збройних сил. Він підкреслив також загрозу російського большевизму і значення боротьби народів за самостійність.

П'ята доповідь на тему „Совєтська колоніяльна політика" відбулася 4-го грудня. Присутніх було 90 студентів і 6 професорів. В цій доповіді проф. Пап познайомив слухачів із політичною системою Совєтського Союзу, зазначаючи, що поодинокі республіки цього „Союзу" не користають з конституційних прав. На закінчення, він перейшов хронологічно історію поневолення не-російських народів, подаючи статистичні дані про населення кожної з республік і їх відсоткове відношення до росіян і цілого Совєтського Союзу.

Остання доповідь, професора історії дипломатії о. д-ра Кернера, на тему „Совєтський Союз і проблема коекзистенції", відбулась 18-го грудня. У своїх вступних заввагах о. д-р Кернер поґратулював д-рові Папові, і студентові Адріянові Кармазинові, за пропозицію і ведення такої важливої й корисної праці. Між іншим о. д-р Кернер зазначив, що тоді, як інші університетські організації на своїх сходинах нараховують 30-40 студентів, Центр притягає 80-100 студентів. Це, сказав він, вказує на заінтересованість студентів роботою Центру, а також на здібність його проводу поставити цікаву програму. В своїй доповіді о. д-р Кернер ствердив, що коекзистенція з Совєтським Союзом неможлива, і на це вказують самі праці Маркса, Леніна, Сталіна і Хрущова. На закінчення він заявив, що для нього буде великою честю можливість промовляти під час весняного семестру від імени Центру Студій.

На весняний семестр заплянований ще 7 доповідей, між іншим одну на тему „Проблема російського комунізму на Україні від 1918 до 1941 року". На літній семестр заплянований видати квартальник, присвячений східньо-центрально-европейським проблем.

Стараннями д-ра Папа плянується симпозіюм на тему „Національна боротьба народів Совєтського Союзу", матеріяли якого опісля будуть видані книжкою заходами університету, під редакцією д-ра Папа.

Хоч у Центрі є лише чотири українці, з того в Управі Адріян Кармазин, президент, і Роналд Сікерак, скарбник, завдяки їх, а також д-ра Папа праці, правда про поневолені Совєтським Союзом народи, в тому числі й про Україну, здобула ще одну наукову інституцію. Між іншим цікаво зазначити, що факультет історії і політичних наук при університеті Дж. Карроля ще до останнього року мав професора російської історії, який заступав єдинонеділимську концепцію. Цього року можна зауважити велику зміну: всі предмети Східньої і Центральної Европи, мають за ціль представити об'єктивно існуючі проблеми, з підкресленням права націй на самовизначення, свободу і самостійність.

Публікації Центру Студій надсилати на адресу:

John Carroll University, Center of East and Central European Studies, Department of History and Political Science, John Carroll University, Cleveland 18, Ohio.

М. Пастернакова

ТАНЦІ ДАЛЕКОГО СХОДУ

(2)

Серед великої кількости орієнтальних танкових вистав, організованих у більшості „Бюром Азійських Мистців", є чимало високої мистецької вартости, керованих видатними хореографами. На чолі їх безперечно стоїть індус Удай Шанкар, що творить нові танці і бере до них тільки орієнтальні мотиви, але інтерпретує їх вільно, індивідуально. Маріо, танцюрист з острова Балі, Шанта Рао з південної Індії та японський театр Кабукі. Недавно на ґастролях в Америці був А. Ґіней, провідник групи цейльонських національних танцюристів, які брали участь у фестивалі в Ванкувері і виступали також у Торонто. З радіового інтерв'ю довідуємось, що А. Ґіней студіював 12 років в Англії, і в тому часі відшукав у бібліотеках автентичні документи з часів Будди, на основі яких реконструював старі танці Цейльону. Оснувавши групу професійних танцюристів, він вишколював їх п'ять років і з ними вибрався в турне по Азії, Европі та Америці. На фестивалях у Дельгі, Бомбеї та Москві був нагороджений золотою, срібними та бронзовими медалями. Отже, перед собою маємо кількох високо-кваліфікованих спеціялістів маленької групи, всього сім людей, в тому лише одна жінка, які в сольових номерах не всилі відтворити духа і атмосфери величавих релігійних та побутових святкувань, що, напр., у честь Будди ще й тепер тривають цілий тиждень, або т. зв. королівські процесії, в якій беруть участь великі маси народу та вишколені для цієї мети слони. Солісти показують на фоні котари лише вирізки з цих кольорових спектаклів, що є тільки слабим відгомоном чарівної містики життя народів Далекого Сходу. І головне, що притягає увагу західнього глядача — це віртуозна технічна майстерність, якою екзотичні танцюристи просто гіпнотизують, не розкриваючи при цьому духової структури танцю. Вистави ті, вироштовувані спеціялістами імпресаріями (Гюрок заробив на виставах Мойсеєва півтора мільйона долярів) мають комерційне забарвлення, вони призначені передусім для масового глядача і тому в них передове значення мають зовнішні ефекти та очевидно технічна перфектність. Звичайно у такому підході до справи іноді заникає в танцюристів особовість танкового вислову і головно механізація у контролі мускулів і ритмічної тяглости в передачі танкового змісту кожному пальцеві, очам та бровам.

І от, буває, в людини на залі зроджується несміливе бажання бачити власне менше тієї віртуозної професійности, хотілося б відчувати, що мистець уже вийшов поза технічне зосередження, хотілося б бачити в нього більше природности і власної експресії. Народні танці, в тому числі й орієнтальні, що мають сильні театральні елементи і часто є вже реконструкцією старовинних танців, повинні для сценічного виведення прийняти деяку стилізацію та індивідуальне проникнення в танкову тему. Можливо, мистецькі стилізації народної творчости, розвинені з всестороннього вивчення писаних та живих ще в народі традицій, без порушення їх основних законів, відсунули б враження технічної механізації, дозволили б глибше відчути дух давноминулих віків. Усі видатні хореографи світу шукають знання і надхнення до своїх творів в джерелах національної культури і, пройняті її духовістю та багатством фантазії, творять у власній обробці шедеври сценічного народного танцю.

Український народний танець один з кращих у світі, він теж глибоко вкорінений в дохристиянський та ранньоісторичний фолкльор України. Його поетичний зміст, предистинація до драматизації, нахил до легкої сатири і гумору, як теж героїка княжівських і козацьких часів можуть стати базою мистецьких інспірацій у ділянці стилізованої народної творчости. Про це добре знають і творами своїми доказують М. Бутович, Галина Мазепа і інші, передусім образотворчі мистці. Коли й наші хореографи схочуть серйозно досліджувати пам'ятки української старовини, вони зможуть глибше відкрити сенс наших народних танців, які є не тільки розвагою, але переважно виявляють дію і красу. Тоді на естрадних програмах показуватимуть не лише поверховний етнографізм з його кульмінаційними пунктами-гопаком і різнородними присюдами, які, до речі, тюркського (алтайського) походження, як каже О. Пріцак в ЕУ І, ст. 700 (цейльонські танцюристи теж виконують з незвичайною швидкістю млинки в присідах) — а виведуть на сцену традиційні та в мистецьких стилізаціях українські народні танці, як це роблять видатні музики з пісенною народною творчістю.

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФИЛАДЕЛФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMMITTE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ТОВАРИСТВА ПРИЯТЕЛІВ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

З нагоди повороту Капелі Бандуристів із мистецького турне по країнах Европи Товариство Приятелів Капелі Бандуристів почувається в високому обов'язку перед усіма жертводавцями на Фонд Капелі, перед організаціями і товариствами, які піддержали задум висилки Капелі в турне по Европі, і вкінці перед цілою нашою українською громадою у вільному світі, скласти перший наш звіт в формі того чергового комунікату.

З повною свідомістю повідомляємо Вас усіх, що наша Капеля під мистецьким керівництвом Григорія Китастого і Володимира Божика, як і танцювальна група „Орлик" з Менчестер, (Англія) під керівництвом Петра Дністровика, виконали в цілій ширині покладені на них сподівання всієї української спільноти поза межами нашої Батьківщини.

Це був справжній тріюмф українського імени, пісні, танку і мистецтва взагалі!

52 Виступи.

Капеля відвідала слідуючі країни: Еспанія, Франція, Швайцарія, Німеччина, Голляндія, Бельгія, Данія, Швеція і Англія. Протягом 55-ти денної поїздки Капеля виступила 52 разя на найбільших европейських залях перед тисячами чужинецької і української авдиторії.

Капеля виступала у фільмі „Европа вночі", який буде незабаром демонструватися в усіх державах вільного світу. Під час турне Капелі, одна з найбільших платівкових фірм світу, Телефункен - Дека' в Гамбурзі, награла на платівки пісні з репертуару Капелі. Платівки ті розійдуться тисячами по цілому світі, поширюючи знов ім'я України!

Фільм

Крім того нашими заходами накручено документальний фільм із цілого турне, який небаром покажеться в усіх місцях поселення українців, щоб вони на власні очі побачили тріюмф і успіх Капелі, частина яких і їм усім та кожному зокрема заслужено належиться!

Відгуки.

Виступи Капелі були широко обговорювані в усіх аспектах в більше чим 145 европейських газетах, тижневиках і радіопередачах. Українська вільна преса на чужині змогла, при найкращому бажанні, дати Вам тільки незначні витяги з того, що писалося в Европі про Україну, її пісню, танок і культуру. Тут ми не всилі передати Вам усі ті захоплюючі відгуки і тому на тому місці повідомляємо тільки про підготовку

Пропам'ятної Книги

з першої поїздки Капелі в Европі, яка охоплюватиме, крім інших матеріялів, також усі рецензії европейської преси в оригіналах і перекладах, голоси української преси, а також туди будуть занесені усі жертводавці, які вже зложили свою частку, як і ті, що зложать свою пожертву на ту велику ціль, щоб довершити квоти збірки.

Признання і подяка учасникам турне.

Той величавий успіх був окупленим небуденним трудом усіх учасників турне, які часто недоспані, недостатньо відживлені, в сталій подорожі, але з запалом виконували програму, повторяючи окремі пісні по кілька разів на бурхливі і, як правило, часті вимоги чужинецької авдиторії, яка хоч і не розуміла змісту, але вичувала красу голосу і вложений в ті пісні український зміст боротьби, любови, тужіння і бажання. Тому Товариство Приятелів Капелі виносить високу подяку керівникам і усім учасникам турне за їхній труд, бо вони самі надто мало одержали за це всі для себе самих. Ті амбасадори української культури і справи вказали нам усім шлях, як можна з небуденним успіхом служити великій справі!

Пляни на будуче.

Це перше турне завоювало Капелі місце між іншими хорами світової слави і ми насьогодні є переконаними, що пальма першенства скоро перейде в українські руки. І хотяй перше турне по Европі з фінансового боку було поважно дефіцитовим, але це турне було конечно потрібним, як інвестиція, на введення Капелі між визначні світові мистецькі ансамблі. Цього ми і досягли. Уже по першому турне зголосилися імпресарії, які готові заанґажувати Капелю на слідуючі виступи і нам надвичайно приємно є повідомити Вас усіх, що вже йде підготовка до слідуючого, довшого турне по Европі осінню 1959 р., а відтак після презентації Капелі в ЗДА і Канаді, слідуватиме весною 1960 р. виїзд на довше турне по Полудневій Америці.

Апель.

Успіхи Капелі — це успіхи всіх українців поза межами нашої України і чужинецька преса дуже часто підчеркала це. Вислати в світ мистецьку одиницю в такому сильному чисельному складі є тяжко для багатьох самостійних держав, які не можуть дозволити собі на потрібні дотації, і того моменту ми ніколи не сміємо забути!

Потреба вдержання Капелі в такому сильному складі із задержанням танцювальної групи, як доповнення для бандури і голосу, вирівнання дефіциту із пропаґандивно-інвестиційного турне по Европі і вкінці необхідність створення Капелі передумов для підготовки нової програми ставляють Товариство Приятелів Капелі перед черговим відкликом до громадянства за фінансовою допомогою. Ми є певними, що після ефектовного переведення Капелі на постійний шлях концертування, нам вдасться покрити доходами виступів цілорічний бюджет Капелі, одначе до того часу Капеля без широкої допомоги збоку української спільноти не зможе вдержатися. Тому звертаємося з отцим апелем до Вас усіх і надалі мобілізувати піддержку для Капелі.

Ми звертаємося на тому місці до української преси на чужині з словами подяки за піддержку, якої ми до тепер зазнали, і просимо на будуче знайти місце та можливості піддержати нашу Капелю Бандуристів в її місії для України.

Ми просимо обі українські Церкви на чужині уділити нам духової і моральної піддержки в нашій дальшій праці для слави Бога і України.

Friends of the Ukrainian Bandurists' Chorus
P. O. Box 119, Detroit 12, Mich.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Ню Гейвен, Конн.

День „22 Січня" буде відзначене як всенаціональне свято

25 січня мине 5 літ від того часу, коли то посадник міста Ню Гейвену п. Ричард С. Лі у свойому листі, із дня 25 січня 1954 р., до Управи Відділу УККА заявив: ... "що він, починаючи 22 січня 1955 р. буде кождого року вивішувати український національний прапор поруч американського в річницю Української Незалежности" ...

Від того часу цей спосіб святкування став вже всеамериканським звичаєм відзначування тієї величавої події в життю українського народу в ЗДА.

На десятках ратушів міст і стейтових управ гордо повіває український національний прапор поруч американського. Ця подія записана в Конґресових Рекордах, та інших документах. Тому то, Управа Відділу УККА в Ню Гейвен, щоб ще на більших основах закріпити цей день, як всеамериканське свято „Свободи Поневолених Нарадів", поробила дальші заходи в тому напрямку, щоб цей день святкувано всіми мешканцям міста Ню Гейвену.

В день 22 січня буде видана проклямація посадника міста яка проголосить цей день „Українським Днем Незалежности". На щоглі міської управи буде повівати український національний прапор поруч американського. В той сам день, о год. 4-ій по полудні перед „Смолоскипом Свооди", який стоїть перед будинком управи міста, буде коротка урочистість присвячена всім мешканцям міста, яку розпічне молитвою за всі поневолені народи, а зокрема український, місцевий парох греко-католицької церкви о. Остап Чомко. Головну промову виголосить заступник головного предсідника УНСоюзу і УККА п. Иосиф Лисогір. Відтак пластуни зложать вінок під „Смолоскип Свободи" із написом „Українці — борцям за свободу". Тут буде промовляти також посадник міста Ню Гийвену п. Ричард С. Лі. Вже багато визначних осіб із громадсько - політичних кругів міста заповіли свою участь у цьому святі. В неділю, 25 січня о год. 4-ій по полудні в шкільній авдиторії при церкві св. Арх. Михаїла відбудеться академія, присвячена роковинам. В концертовій частині академії участь візьме п. Михайло Минський, та інші визначні місцеві мистці, хор і Пласт.

Управа Відд. УККА в Ню Гейвен надіється, що і інші наші громади пороблять заходи у своїх місцевостях, тоді ми спільно осягнемо нашу ціль, що день „22 Січня" стане всеамериканським святом, як ним є, наприклад, День Св. Патрика.

Дітройт, Миш.

Дітройт підготовляє Свято Соборности

Вже кілька тижнів йдуть приготування для відзначення 41-ліття Незалежности і 40-ліття Соборности України. Три центральні організації стейту Мишиґен, це є Метрополітальний Відділ УККА на Дітройт, Відділ УККА в Гемтремку і Федерація Американських Українців стейту Мишиґен, постановили гідно і величаво відсвяткувати своїми організаціями Свято Соборности. В цілі кращого переведення праць, зв'язаних з святом, створено з представників всіх трьох організацій чотири комісії, а то зовнішніх зв'язків, програмову, пропаґандивну і технічно-фінансову, які розвинули велику працю та докладають якнайбільше старань, щоб свято випало якнайкраще.

Певність, що на Свято Соборности прибуде велика кількість українського громадянства, а також більше число американських та інших гостей, тому для піднесення величавости свята, спонзори організації наняли велику авдиторію Форда в середині міста. Всі організації, які належать до центральних організацій, стали також спонзорами свята і причиняються своїми жертвами до покриття видатків. Залежить дуже на тому, щоб організації виконали якнайскорше свій обов'язок. На головного українського промовця запрошено ген.-хорунжого Армії УНР Михайла Садовського з Канади, який перший раз висупить в Дітройті. Сама особа заслуженого генерала повинна притягнути всіх колишніх вояків всіх формацій на свято, які в той спосіб вшанують свято і віддадуть честь генералові. Роблять старання, щоб на промовця англійською мовою запросити когось з американців з політичного світу. Почесним гостем свята є п-і Марія Бек, голова мійської ради міста Дітройту. Всі організації, які мають уніформи і власні прапори, мають виступити з ними парадно на святі. Концертову частину виконає у великій частині хор „Трембіта" під проводом проф. К. Цепенди. Хор підготовляє на то свято кілька нових пісень. Для уможливлення прибуття на свято якнайбільшої кількости учасників, постановлено, що вступ виноситиме тільки одого доляра за програмками, а для студентів значна знижка. Молодь нижчих шкіл має вступ задармо. Програмки можна буде набувати в українських книгарнях.

Свято відбудеться 25-го січня, а передтим наступлять такі події: 16-го січня 1959 р., о год. 9,30 в залі міської Управи посадник міста п. Міріяні в присутності українських представників підпише проклямацію Українського Дня для міста Дітройт. День перед тим наступить така сама подія в місті Гемтремк в посадника міста п. А. Зака. 14-го січня в Пінапскат Будинку відбудеться конференція-прийнятя для представників преси і запрошених визначних гостей з американського світу і допломатичних заграничних представників. Гостей буде приймати почесна голова свята п-і Марія Бек і пп. Д. Квітковський і С. Луцький. Запрошено понад 150 осіб.

Того самого тижня відбудеться підписання губернатором стейту п. М. Вілямсом в місті Ленсинґ проклямації Українського Дня для цілого стейту.

Може найважнішою подією буде вивішення українських прапорів на міських ратушах в Дітройті і Гемтремку. В Дітройті парада ця відбудеться дня 22-го січня, о год. 3-ій по полудні. Просимо дуже тих наших громадян, які в той час не працюють, прибути на ту врочисту хвилю до міських Управ і показати чужинцям, що ми цінимо той жест посадників міст і прив'язані до наших національних прапорів. Просимо пань вбрати, по можності, українські народні строї, бо буде фотограф. Прапори будуть висіти до дня 25 січня. Всі ми тужимо до Єдности і Соборности, тож даймо в дні 25-го січня 1959 р. доказ своєю присутністю на святі, що гасло Соборність не є для нас тільки гарним звуком.

іб.

Залізничий пасажирський рух є конечний для оборони країни

Вашингтон. — Представник армії генерал майор Джордж В. Гікман зізнавав на Міжстейтовій Торговельній Комісії і заявив, що пасажирський рух на залізницях є конечний для оборони країни. Він говорив в імені секретаря армії і казав, що департамент оборони переховує уживані пульманівські вози, які могли б бути потрібні на випадок потреби масового перевозу людей або воєнного матеріялу. „Це ясно, казав генерал Гікман, що зменшування пасажирського руху на залізницях дійшло до того пункту, де дальша редукція може пошкодити обороні країни". Він зізнавав у зв'язку з недавньою заявою інспектора Міжстейтової Торговельної Комісії Говарда Госмера про те, що особовий рух на залізницях поволі завмирає, і якщо буде зменшуватися в такому темпі як в попередньому десятилітті, то в 1970 році зовсім не буде особових поїздів.

● **Комісія Атомової Енерґії** передбачає, що в 1960-му році ЗДА зможуть випустити в космічні простори сателіта, в якому радіоапаратура і всі прилади живитимуться атомовою енерґією.

● **Співавтором ревії**, виведеної під час балю хору „Думки" в суботу, дня 10 січня ц. р., крім І. Керницького (Ікера) був ще п. І. Алексевич.

ЩЕ ОДНА КОНЦЕПЦІЯ „ЄДИНОГО ФРОНТУ" З РОСІЙСЬКОЮ ЕМІҐРАЦІЄЮ

(Закінчення зі стор. 2)

рацій, російських і не-російських, що нібито не визначає повного відречення від культивування віри в „імперіяльну велич Росії" перших і від змагань до незалежности і свободи других.

Не вважає конечним Громбчевський створення якоїсь загальної програми чи спільної антикомуністичної організації. На його думку, найповажнішою справою є припинення холодної війни між російськими та не-російськими еміґраційними групами і сконцентрування всіх засобів і сил на боротьбу з комунізмом у совєтському бльоці і в усьому світі. Така „нормалізація взаємин", на думку Громбчевського, вплине також і на нормалізацію взаємин поміж російськими і не-російськими еміґраціями з СССР, з одного боку, і національними еміґраціями із сателітних країн з другого, які, як він стверджує, дивляться на російську еміґрацію так само неприхильно чи вороже, як представники не-російських народів із СССР.

„Концепція" Громбчевського не є ані оригінальна, ані нова, а сумна історія Американського Комітету Визволення, якщо б він нею поінтересувався, могла переконати його, як уже переконала багатьох інших, що координація антибольшевицьких сил можлива, але тільки в тому випадку, якщо росіяни зрезиґнують із своїх імперіялістичних амбіцій і включаться в антибольшевицький фронт на засадах повної рівности з іншими народами.

● **Портуґальський уряд** заявив, що генерал Гумберто Дельґадо, лідер опозиції, який скрився в бразилійській амбасаді, міг леґальним шляхом дістати закордонний пашпорт і виїхати до Бразилії. Все ж бразилійський амбасадор хоче дістати офіційне запевнення, що Дельґада не арештують, коли він їхатиме до порту.

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

В Арґентині

Українська Мала Енциклопедія

(сдо) Четверта книжка Української Малої Енциклопедії проф. Є. Онацького (літери Ж, З, І, Ї, Й) вже набираються в друкарні „Чампіон" в Б. Айресі. Має вийти з друку в середині січня 1959 року. П'ята книжка (літера К) теж підготовляється до друку.

Спілка Українських Науковців, Літераторів і Мистців

(сдо) Спілка УНЛіМ в Арґентині відбула 16-го листопада свої загальні збори. Головував проф. Є. Онацький, почесний голова Спілки, секретарювала О. Керч. Заслухавши звітну доповідь дотеперішнього голови Спілки проф М. Гаврилюка, який сконстатував зменшення діяльности Спілки, що пояснюється головним чином відпливом діяльніших її членів до ЗДА (письменники А. Галан і О. Сацюк, видавець М. Денисюк) та збайдужінням до громадської діяльности деяких інших, Загальні Збори визнали необхідність втримати рамки Спілки хоча б і для обмеженої діяльности в передбаченні можливости її поповненням цілою низкою молодих мистецьких сил, що саме тепер виходять на кін громадського життя в Арґентині. Тому, ухваливши звіти попередньої управи, приступлено до виборів нової. Переобрано на голову проф. М. Гаврилюка, вибрано на секретарку п. О. Керч, на скарбника п. Хлебича, на заступника голови доц. Ів. Павелка, а на члена управи сотн. П. Шмалія. До Контрольної Комісії ввійшли мистець В. Ласовський (що за кілька місяців також від'їздить до ЗДА), п. В. Куліша і ред. Г. Голіяна.

Повертаються з ЗДА

(сдо) Многолітній дописувач з Бразилії до „Нашого Клича" в Б. Айресі, п. Ів. Овечко, що вісім місяців тому виїхав був із Сан Павльо та оселився був у Трентоні, створивши там Братство св. Юрія Переможця, а при Братстві місячний орґан „Голос Братства", розглянувшися в можливостях праці в ЗДА й в Бразилії, вирішив повернутися до Сан Павльо, куди мав прибути вже 7-го грудня. До редакції „Нашого Клича" він написав, повідомляючи про своє рішення: „. . . не одними грішми, хатами, автами та холодільниками живе людина..."

Загальні Збори „Визволення Европи" в Буенос Айресі

(сдо) — „Визволення Европи", організація, що об'єднує 14 поневолених націй Середньої й Східньої Европи відбула 14-го грудня в Б. Айресі свої загальні збори. Вислухавши докладний звіт про діяльність минулого року від ген. секретаря п. Мих. Рубінця та інших членів Управи Загальні Збори, на яких головував д-р Георгій Накашидзе (грузин), а секретарював Марко Вейч (хорват), обрано нову Управу в складі: голова — ген. Теодор Давкантас, (литовець); 1-ий заступник голови — інж. Ів. Акансаїч (хорват); 2-ий заст. голови — дир. Георг Накашидзе (грузин); 3-ий заст. голови — полк. Велі Бек Єдіґер (азербайджанець); ген. секретар — Мих. Рубінець (українець); виконавчий секретар — п. Антанас Бальсіунас (литовець); секретар актів — п. Марко Вейс (хорват); фінансовий — т. Слава Чочол (півн. Кавказ); зовнішніх справ — д-р Ніколя Арнауті (румун); внутрішніх справ — кап. Ів. Немечек (мадяр); преси — проф. д-р Станіслав Месіар (словак); заступник і бібліотекар — п. Радіон Колев (болгарин).

Ухвалено відповідні резолюції, що мають бути розіслані до урядів і преси.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

НЮАРК, Н. Дж. — Т-во „Чорноморська Січ", Відд. 14, повідомляє, що Місячні збори відбудуться в середу, 21-го січня 1959 р., в год. 8-ій веч. при 508, 18-та Евеню в Січовім Домі. Просимо про численну участь у зборах та про вирівняння вкладок. Замісцеві можуть переслати свої вплати на адресу секретаря: М. П. Отрок Р. Д. 2, Кронбури, Н. Дж. Управа.

● У столиці південної Кореї, Сеулі, американський амбасадор склав офіційний протест у зв'язку з тим, що два корейські поліціянти вдерлись аж до будинку амбасади, женучись за американським журналістом, який фотографував поліцію, коли вона розганяла демонстрантів. Поліціянти хотіли вибити в нього фотоапарат.

КУПУЙТЕ В ПІДПРИЄМСТВАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В „СВОБОДІ"

ВІСТІ ЗІ СТУДІЇ АВРАМЕНКА

ВИСВІТЛЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ФІЛЬМІВ:

НЕДІЛЯ, 18-го січня 1959 року. У Студії — 4 St. Mark's Place в Ню Йорку; „МАРУСЯ" (Ой, не ходи Грицю). 3 сеанси, год. 3:00, 5:00 і 7:00 веч.

ПОНЕДІЛОК, 19-го і ВІВТОРОК, 20-го січня — по два сеанси, год. 11:00 рано для тих, що працюють нічцю, а другий о год. 7:00 веч. У цім фільмі побачите і почусте прекрасні різдвяні коляди.

Навчання танків в Ню Йорку кожної середи від год. 3:30, зараз по науці, а також від год. 5:00 для дітей і шкільної молоді, а від 7:00 веч. для старших. Кожної суботи від год. 9-ої до 12-ої дня для всіх.

Запис нових учнів приймається кожного дня від 5-ої до 7-ої веч. Інформації уділяє АВРАМЕНКО СТУДІЮ — 4 St. Mark's Place, New York 3, N. Y. Tel.: AL 4-7655.

Повідомляється, що фільм — „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ" великого розміру, буде показаний в „Амерікен Тіатер„ при 8-ій вул., між Еве. „В" і „С" в Ню Йорку — у вівторок, 20-го, в середу, 21-го, четвер, 22-го та п'ятницю, 23-го січня 1959. Початок сеансів кожного дня 11:30 перед пол. аж до пізної ночі.

Дорогі Українці! Оглядайте наші українські фільми, а також записуйте своїх дітей на курси українських танків, бо маєте нагоду навчити їх під проводом самого Авраменка.

Дирекція Студії.
4 St. Mark's Place, New York
AL 4-7655

РОЗШУКИ

НІНУ НЕВОРЯК з донькою ЯРОСЛАВОЮ пошукує сестра Стефа. Пошукувані перебували в 1941 р. у Вроцлаві. Хто знав би про них, прошу писати на адресу:
S. MYCHAILYSHYN
6200 Catalpha Rd.
Baltimore 14, Md.
Заграничні часописи прошу передрукувати.